

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce:

Mgr. Z. K.

zastoupený Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihočeského kraje

sídlem U zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti

osoby zúčastněné
na řízení:

Ředitelství silnic a dálnic ČR

se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Danielem Volopichem
sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021 č. j. KUJCK 74048/2021, ve věci
povolení stavby

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 2. 9. 2021 č. j. KUJCK 74048/2021 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Pavla Černohouse, sídlem Lublaňská 398/18, 140 00 Praha 4.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 4. 10. 2021 zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021 č. j. KUJCK 74048/2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru dopravy, č. j. MUPI/2020/33457/Hrn ze dne 4. 1. 2021, jímž byla podle § 115 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) povolena stavba „D4 Čimelice – Mirotice“ v rozsahu 22 stavebních objektů, mj. SO 130 – Přeložka silnice II/604.
2. Žalobce připomněl, že je vlastníkem pozemku parc. č. st. X aX, jehož součástí je stavba, a dále parc. č. X, vše v k. ú. Mirotice. Pozemky žalobce přímo sousedí s příkopem podél silnice II/121, která má být přestavována v návaznosti na výstavbu dálnice D4, na kterou je poblíž nemovitostí žalobce sváděna doprava z povolované stavby SO 130. Na silnici II/121 a na přeložku II/604 bude po část doby výstavby převeden veškerý provoz z D4. Povolovaná přeložka bude sloužit jako přivaděč na dálnici, a to v přímém dotyku s nemovitostmi žalobce. Povoláním napadených staveb dojde k podstatnému zvýšení dopravy přímo nemovitostí žalobce, ke zvýšení emisí hluku, znečištění ovzduší a k poškozování nemovitostí žalobce zvýšenou dopravou. S ohledem na uvedené bylo nutno v řízení o povolení stavby D4 Mirotice – Čimelice, včetně SO 130, řešit i vlivy po dobu výstavby a stanovit podmínky pro provedení stavby a ověřit účinky budoucího užívání stavby a stanovit podmínky pro užívání tak, aby byly chráněny veřejné zájmy. Podle dokumentace měla být upravována i silnice II/121 (SO 130A) a také stavební řízení se původně této stavby týkalo, nicméně stavebník ŘSD zúžil v průběhu řízení svou žádost tak, že z projednávání SO 130A vyjmul.
3. Žalobce má za to, že byly nezákonně posouzeny nemovitosti žalobce jako nepožívající ochrany. Žalobce již v průběhu správního řízení odkázal na rozhodnutí ze dne 4. 6. 1980, zn. Výst. 332-6/1047/80/Vo, vydané odborem výstavby ONV v Písku, kterým došlo k povolení přestavby původní stodoly na rekreační chalupu, tedy na obytnou stavbu. Žalobce má za to, že uvedené povolení je stále platné a v řízeních, jejichž předmětem je povolování stavby, jejíž vlivy budou mít podstatný vliv na žalobcovu nemovitost, je nutné vycházet z toho, že se v případě nemovitosti žalobce jedná o obytnou stavbu. Taktéž pozemek kolem předmětné stavby žalobce je zahradou sloužící k rekreaci, a proto zde mají být uplatněny hlukové limity pro vnější chráněné prostředí. Pozemek je užíván jako zahrádka k rekreaci na základě rozhodnutí ze dne 23. 4. 1980, č. j. 459/80-Ad o změně kultury pozemku na zahradu. Jelikož byly nemovitosti žalobce posouzeny nesprávně,

nebylo postupováno podle § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a z tohoto důvodu jsou nezákonná závazná stanoviska EIA a verifikační stanovisko EIA.

4. Žalobce dále namítá, že v řízení došlo k nerovnému zacházení, přičemž poukázal na akustickou studii, která doporučovala protihlukové stěny tak, aby chránily nezastavěné pole na sever od R. chalup, která jsou vedena jako stabilizovaná plocha BV (ve které se podle územního plnu nacházejí nemovitosti žalobce). Nezastavěná pole jsou podle územního plánu zastavitelná pro obytnou zástavbu, stavby však na nich nestojí. Tedy nezastavěné pole je chráněno proti hluku, protože v budoucnu může být zastavěno, ale žalobcovy nemovitosti ochranu nezasluhují, protože přestavba na obytný objekt nebyla dokončena. Dochází tak k nedůvodným rozdílům.
5. Žalobce dále namítal nefunkčnost a nedostatečnost stávajících příkopů podél II/121 a potřebu podmínit stavbu přeložky II/604 (což způsobí přivedení dešťové vody z nových vozovek až k nemovitostem žalobce a zároveň budou stavbou přeložky přerušeny meliorace a voda z nich bude také svedena do příkopů podél II/121 až k nemovitostem žalobce) vyřešením odvádění vody z příkopů II/121. Stavba přeložky II/604 měla být podmíněna prověřením odvodu vody příkopu a vybudováním dostatečně kapacitního odvodu dešťových vod, a to před zahájením stavby a ne až před jejím dokončením či užíváním. Jestliže žalovaný tvrdí na str. 5 napadeného rozhodnutí, že před navrhovanou stavbou je také navržen nový propustek, který převádí vody ze silničního příkopu SO 130 (II/604) na pravou stranu silnice II/121, jedná se o nepravdivé tvrzení, neboť je opřeno o předpoklad realizace projektu SO 130A, který však byl vyjmut ze stavebního řízení a povolení stavby SO 130 jím není podmíněno.
6. Závěrem žalobce vnesl námitky stran polohy silnice II/121, když nesouhlasil s vypořádáním této námítky žalovaným, že se jedná o námitky, které měl uplatnit v územním řízení. V něm byl totiž žalobce odkazován na projednávání stavebního povolení.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a argumentoval v souladu s jeho závěry.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

8. Osoba zúčastněná na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR se ve věci vyjádřila tak, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za věcně správné a souladné s příslušnými právními předpisy. K charakteru nemovitostí žalobce zdůraznila, že tyto nejsou chráněnými vnitřními prostory podle § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví. Na pozemcích žalobce žádný rodinný dům, rekreační objekt či jiný objekt naplňující znaky chráněného vnitřního prostoru nestojí. Připomněla také skutečnosti zjištěné v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 A 3/2020 a dále zásadu, že nikdo nemá právo dovolávat se vlastní nepoctivosti; pokud žalobce za více jak 40 let od vydání povolení nebyl schopen svůj stavební záměr zahájit, natož dokončit, nelze to klást k tíži příslušným správním orgánům. Pokud se týká námítky ve vztahu k oblasti R. chalup, jedná se o lokalitu, která je obydlena osobami, které zde trvale celoročně žijí a taktéž osobami, které zde mají objekty určené k rekreaci. Nedůvodnou shledala také námitku týkající se posouzení vlivu užívání stavby a vlivů při výstavbě; situace při výstavbě je řešena v podmínce č. 24 prvostupňového rozhodnutí.

9. Pokud se týče námitky odvodu vody z příkopů nové části SO 130, připomněla osoba zúčastněná na řízení, že v řízení vedeném u Městského úřadu Písek o povolení staveb vodních objektů, mj. SO 340 – úprava meliorací, je stanovena podmínka č. 6, že větev „R“ objektu SO 340 lze realizovat až po provedení navazujícího stavebního objektu SO 130A či jiného, jež musí zabezpečit převedení vyústěné vody z pochycených drenáží na pravou stranu komunikace II/121 a dále neškodné převedení do recipientu. Rovněž realizace SO 130 je podmíněna provedením SO 130A, což vyplývá ze str. 7-8 napadeného rozhodnutí. K námitce polohy silnice II/121 odkázala na závěr žalovaného, že se jedná o námitku, která měla být uplatněna v územním řízení.

Průběh řízení před soudem

10. Žalobce v průběhu soudního řízení opakovaně navrhoval spojení věcí, vedených u podepsaného soudu, a to kromě nyní projednávané věci věc vedenou pod sp. zn. 38 A 8/2021 a sp. zn. 38 A 9/2021. Krajský soud tyto návrhy neshledal důvodnými, neboť v projednávané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení 22 stavebních objektů, mj. SO 130 – přeložka silnice II/604. V této věci je tedy potřeba věcného přezkumu napadeného rozhodnutí, nikoliv pouze v otázce účastnictví žalobce. Ve věci sp. zn. 38 A 8/2021 je předmětem řízení (přezkumu) rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihočeského kraje, kterým bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím, přičemž podstatou napadeného rozhodnutí je pouze otázka účastnictví žalobce v řízení o povolení vodních staveb, zejm. SO 340. Konečně, ve věci 38 A 9/2021 je žalovaným Ministerstvo dopravy a předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o rozkladu proti stavebnímu povolení stavby D4 Mirotice, rozšíření. Ačkoliv tedy mohou jednotlivá řízení spolu souviset, z hlediska soudního přezkumu nebylo spojení soudních řízení ke společnému projednání vhodné.
11. Žalobce ještě před konáním ústního jednání, nařízeného na 9. 3. 2022, zaslal soudu dne 3. 3. 2022 a 7. 3. 2022 podání, v nichž jednak reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě, jednak rozhojnil svou žalobní argumentaci a jednak navrhl další důkazy, a to provedením důkazů shodných jako v řízení vedeném u podepsaného soudu pod sp. zn. 38 A 3/2020 a dále místním šetřením a také fotografiemi, jež byly k podání připojeny. Krajský soud posoudil tyto důkazní návrhy a rozhodl se jim nevyhovět. Zčásti se totiž jednalo o důkazy, které již jsou obsahem samotného správního spisu v projednávané věci a ze kterých vycházely správní orgány obou stupňů a nevyvstala žádná potřeba jejich opakování v soudním řízení. Navrhl-li žalobce v řízení před soudem další důkazy, které jím nebyly navrženy v průběhu správního řízení, vztahuje na tyto důkazy omezení dané § 82 odst. 4 správního řádu. Je přitom nutné respektovat judikaturu správních soudů vycházející ze zásady, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat takto, co měl již před nimi učinit správní orgán, resp. co měl již v daňovém řízení navrhnout k unesení svého důkazního břemene daňový subjekt. Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu (a v daňovém řízení zároveň při respektování pravidel o rozložení důkazního břemene mezi daňový

subjekt a správce daně) doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29).

12. Nadto považuje krajský soud za podstatné také to, že s ohledem na posouzení věci krajským soudem by navrhované důkazy nebyly s to přispět ke zjištění skutečností, které by mohly vést k rozhodnutí soudu ještě příznivějšímu pro žalobce (když žalobě žalobce bylo vyhověno).

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 9. 3. 2022, které proběhlo bez přítomnosti žalovaného s jeho souhlasem. Žalobce i osoba zúčastněná na řízení setrvali u ústního jednání na svých stanoviscích.
14. S ohledem na to, že žalobní námitky nesměřují proti samotnému průběhu správních řízení, nýbrž do vyhodnocení žalobcových námitek v jednotlivých fázích řízení, považuje krajský soud za nadbytečné v rozsudku rekapitulovat průběh dotčeného správního řízení.
15. Jako důvodnou shledal krajský soud žalobní námitku směřující do povinnosti správních orgánů stanovit podmínky pro provedení stavby a ověřit účinky budoucího užívání stavby a stanovit podmínky pro užívání tak, aby byly chráněny veřejné zájmy, a to ve spojení s námitkou, že stavba přeložky II/604 měla být podmíněna prověřením odvodu vody příkopu a vybudováním dostatečně kapacitního odvodu dešťových vod, a to před zahájením stavby a ne až před jejím dokončením či užíváním s tím, že jestliže žalovaný tvrdí, že před navrhovanou stavbou je také navržen nový propustek, který převádí vody ze silničního příkopu SO 130 (II/604) na pravou stranu silnice II/121, jedná se o nepravdivé tvrzení, neboť je opřeno o předpoklad realizace projektu SO 130A, který však byl vyjmut ze stavebního řízení a povolení stavby SO 130 jím není podmíněno.
16. Z prvostupňového rozhodnutí se totiž podává, že stavební úřad stanovil v podmínce č. 1, že „stavební podobjekt SO 130A - Úprava silnice II/121, bude realizován na základě samostatně vydaného stavebního povolení a bude dokončen nejpozději k termínu závěrečné kontrolní prohlídky SO 130, ze kterého byl vyjmut. Nebude-li SO 130A v této lhůtě realizován, doloží stavebník společně se žádostí o povolení užívání SO 130 stanoviska a vyjádření všech dotčených orgánů, jejichž vyjádření nebo stanovisko bylo podkladem pro toto rozhodnutí a jejichž působnosti se uvedená změna projektu dotýká nebo může dotknout, zejména pak stanoviska Ministerstva ŽP k ověření změn záměru a stanoviska PČR DI Písek, MÚ Písek, odboru ŽP a Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje, že SO 130 je částí stavby schopnou samostatného užívání bez podobjektu SO 130A. Pokud by případná nerealizace SO 130A vyvolala změny či úpravy stavebních objektů povolených tímto rozhodnutím, je stavebník povinen vyžádat si před jejich realizací povolení ke změně stavby před jejím dokončením“. Tuto podmínku žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval (viz str. 13 rozhodnutí).
17. Z citované podmínky podle krajského soudu vyplývá, že stavba přeložky silnice II/604 může být realizována i bez toho, aby před tím byla realizována stavba SO 130A, jejíž součástí je propustek, který má převádět vodu z nově postavených meliorací – stavby SO

340. Jak je soudu ale známo z úřední činnosti – z řízení vedeného u podepsaného soudu pod sp. zn. 38 A 8/2021, dospěl vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí z 8. 3. 2021, kterým byla povolena mj. stavba meliorace SO 340, k tomu, že z projektové dokumentace je zřejmé, že vyústění meliorace „R“ (jako součásti SO 340) jsou převedeny novým propustkem (který je součástí SO 130A) na opačnou stranu silnice II/121 než jsou nemovitosti žalobce. Jelikož však navazující objekt SO 130A, který má řešit neškodné odvedení melioračních vod do recipientu, nebyl ještě příslušným úřadem povolen, byla prvostupňovým orgánem stanovena podmínka stavebního povolení č. 6, ošetřující vyústění větve „R“ až po provedení navazujícího objektu, který bude řešit odvedení melioračních vod, a to po pravé straně silnice II/121, tj. na opačné straně od nemovitostí žalobce.

18. Jinak řečeno, postupem, který zvolily správní orgány v projednávané věci, by mohlo dojít i k situaci, kdy by došlo k realizaci přeložky II/604 (SO 130), aniž by vůbec byly realizovány stavby meliorací SO 340 a zároveň také SO 130A (případně jiného objektu s totožnou funkcí). V důsledku toho by tak mohlo dojít k ohrožení nemovitostí žalobce z důvodu absenující úpravy odtoku vody, a to bez ohledu na charakter dotčených nemovitostí. Je zjevné, že správní orgány obou stupňů se dopustily nezákonnosti, když v rozporu s dikcí § 115 odst. 1 stavebního zákona nestanovily řádnou a logickou návaznost povolovaných staveb se stavbami podmiňujícími, a to bez ohledu na to, že povolení jiných (podmiňujících) staveb může spadat do kompetence jiného správního orgánu (např. právě vodoprávního úřadu).
19. Je proto třeba souhlasit s žalobcem, že stavba přeložky II/604 měla být podmíněna realizací objektů zajišťujících odvádění vod, a to před zahájením stavby a ne až před jejím dokončením či užíváním.
20. Oproti tomu krajský soud neshledal důvodnými ostatní žalobní námitky.
21. Pokud se týče tvrzeného nezákonného posouzení nemovitostí žalobce a s tím související námitky nezákonnosti stanoviska EIA, je předně třeba zdůraznit, že se jedná o námitky, které žalobce měl uplatnit v řízení územním (kde je také ostatně uplatnil, avšak byly shledány jako nedůvodné, jak je soudu z úřední činnosti známo). Proto není možné k této námitce ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlédnout. Nadto považuje krajský soud za potřebné zdůraznit, že i kdyby došlo ze strany správních orgánů k nesprávnému posouzení platnosti stavebního povolení na přestavbu objektu stodoly na rekreační objekt, nemohlo by to ničeho změnit na posouzení charakteru stávajících nemovitostí žalobce. Jestliže totiž, jak žalobce tvrdil, již od roku 1980 disponoval (resp. disponovali jeho právní předchůdci) stavebním povolením k přestavbě objektu stodoly na rekreační chatu, musí jít pouze k tíži žalobce, že doposud nebyl schopen onu přestavbu realizovat. Nečinností žalobce, či jeho právních předchůdců, totiž jistě plynutím času došlo k nastolení určitého stavu věcí s tím, že nebylo možné ze strany žalobce legitimně očekávat, že by mohl i po téměř 40 letech realizovat stavbu podle původního stavebního povolení z roku 1980. Není totiž možné tolerovat jakoukoli výstavbu na základě rozhodnutí starého několik desítek let, byť by toto rozhodnutí bylo stále platné. Mohlo by tak totiž dojít také až k obcházení platných veřejnoprávních předpisů, což by ve výsledku mohlo vést k degradaci současných předpisů a v nich stanovených postupů. Nelze tedy připustit časově neomezenou aplikaci „starých“ rozhodnutí na stavební činnost prováděnou po několika desítkách let (blíže také viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2016, č. j. 4 As 272/2015-53). Z tohoto pohledu je tudíž také zcela nerozhodné, jaké záměry žalobce se svými

nemovitostmi má. Jediným rozhodným faktorem je stav nemovitostí v době rozhodování správních orgánů v projednávané věci.

22. Obdobně lze reagovat také na námitku tvrzeného nerovného zacházení s nedůvodnými rozdíly; jednak také otázky protihlukových stěn jsou otázky spadající do řízení územního a tudíž v projednávané věci jsou uvedené námitky nepřipustné a jednak, s ohledem na charakter stávajících nemovitostí žalobce, nemohlo dojít k jakémukoli nerovnému zacházení s žalobcem.
23. Jako nepřipustné a tudíž také nedůvodné námitky posoudil krajský soud žalobní body směřující do změny trasy silnice II/121, neboť i tyto námitky měly být (a byly) uplatněny v řízení územním. Pokud se jedná o námitku zvýšené intenzity dopravy v průběhu výstavby přeložky II/604, tuto žalovaný vypořádal na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, přičemž s tam uvedenými argumenty se krajský soud ztotožňuje.

Závěr a náklady řízení

24. Jelikož krajský soud shledal důvodnou námitku nezákonného stanovení návaznosti povolovaných staveb se stavbami podmiňujícími, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsí žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.
3) replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení	
4) účast u ústního jednání dne 9. 3. 2022	12 400 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.
1 200 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

19 456
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení

[Zadejte text.]

zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

26. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když neshledal důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 9. března 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu